

Livet jeg lader med Lyst, længes kun efter min Død:
 trygt tør jeg haabe og tro, at vor Elskov vil hinsides vare,
 Livet saa lider mod Slut, gerne i Graven jeg gaar.
 Hisset og her skal de fejre vor Tro, at i Døden vi fulgtes;
 lydt over Verdener to lyder de elskendes Lov.

Disse og andre Sagn om samme Slægt handler ganske vist — som andre Oldtidssagn — ogsaa om Drab og Hævn; men mest handler de om, hvorledes Elskov besejrer alle Hindringer og bærer ud over enhver Skranke, selv Døden. Det er de ældste Sagn, vi kender fra denne Egn; Sakse optegnede dem, og Middelalderen igennem og den nyere Tid med blev der i Folkevisen sunget om Havbor og Signelil.

Foruden Heltesagnene, der fremstod i Stormandskredsene, har denne Egn ned igennem Tiden ogsaa fostret andre navnkundige Sagn. Det bekendteste af disse er jo Sagnet om de tvende Kirketaarne i Fjenneslev. Men der er gamle Sagn om alle mærkværdige Ting i By og Egn, om Blodpletterne i Bjernede Kirke og om Altertavlen i Sorø Kirke, om Skatten i Tuel Sø, der sank, da den gerrige Prinsesse sejlede derover, om Trolde og Højfolk og Nisser og om den vilde Jæger, der i Sommernatten jager over Mark og gennem Skov efter Ellefruen.

Her inde i Sjællands Midte ligger da dette Stykke Danmark, hvor vi for kortere eller længere Tid har vort Bo, vor Hjemstavn, ligger her med blinkende Søer, med dybe Skove og med dyrkede Lysninger, der i Udkanterne aabner sig mod Øens vidtstrakte Sletter. Om Kirke, om Hjem og Høj svøber sig Drømmens og Digtningens Dis. Men Oldtidssagnene med de store Krav om Trofasthed ind i Døden hvælver deres høje, stærke Luft derover.
